

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Kontorchef Krogh protesterede paa intet Tidspunkt mod mit Valg af Rigsadvokaten som Leder af Undersøgelsen. Kontorchefen var under Undersøgelsen ledsaget af sin daværende juridiske Konsulent — herved dog bortset fra den første Undersøgelsesdag. Efter en Række indledende Undersøgelser, der understregede de foreliggende Svagheder, meddeltes det den 3. Juli 1937 Kontorchef Krogh, at han nu var stillet som en Part med Bisidder med Adgang til at kende det foreliggende Materiale og til at overvære Afhøringer m. v.

Kontorchef Krogh har under Undersøgelsen faaet Lejlighed til at føre alle de Vidner, han har ønsket, og stille alle de Spørgsmaal, som han og hans Sagfører fandt det rigtigt. I det Omfang Kontorchef Krogh har begæret det, er de Personer, der har udtalt sig, forinden Kontorchefen fik Lejlighed til at overvære Udtalelserne, paa ny kaldt op til Rigsadvokaten, for at de atter kunde udtale sig. Kontorchef Krogh udtalte ved Undersøgelsens Slutning, at han ikke havde videre at anføre i Sagen, og det samme udtalte Kontorchefens Sagfører. Først heretter sluttede Undersøgelsen.

Under Undersøgelsen kom Rigsadvokaten til det Resultat, at der ikke under Afhøringerne var paavist nogen Urigtighed i min Fremstilling over for Rigsdagen, og at Kontorchef Krogh ikke med Rette kunde føle sig brøstholden over mine Udtalelser eller vise sit Ansvar fra sig.

Jeg skal ikke komme ind paa Rigsadvokatens Redegørelse til mig, men kun fremhæve, at Rigsadvokaten bl. a. udtalte, at Kontorchefen havde undladt at forelægge vigtige Dispositioner for mig, og at dette Forhold i hvert Fald maatte ligge nær op ad en Embedsforseelse. Rigsadvokaten mente dog ikke, det var nødvendigt at afslutte Sagen med en egentlig Sigtelse, hvilket jeg ogsaa meget nødtigt vilde have set, bl. a. under Hensyn til Kontorchefens Pensionsforhold.

Rigsadvokaten, der havde haft Lejlighed til at beskæftige sig med Sagen i 2—3 Uger — ikke som i Pjecen anført 2—3 Dage —, udtalte bl. a. over for mig, at han mente, at et fremtidigt Samarbejde ikke var muligt, og at ingen Arbejdsgiver kunde være tjent med den herskende Tilstand. Efter den Opfattelse, som jeg ikke mindst i Løbet af Foraaret og Sommeren 1937 dannede mig af alle de i Forbindelse med Sagen staaende Spørgsmaal, derunder ogsaa Kontorchef Kroghs Tilbøjelighed til at komme i Konflikt med andre Ministerier, var Rigs-

advokatens Udtalelser paa ingen Maade for kategoriske.

Efter hvad der er mig bekendt, skete Undersøgelsen med saa stor Hensyntagen til Kontorchef Krogh som muligt. Et Udslag af denne Hensyntagen var det ogsaa, naar Rigsadvokaten gentagne Gange baade over for Kontorchef Krogh og over for dennes Sagfører forsøgte at forklare, at en Videreførelse af Sagen kun vilde skabe Ulykker. Det er disse Henvendelser fra Rigsadvokatens Side, der — som det nu synes at fremgaa af Pjecen — af Kontorchef Krogh fremhæves som en Anke.

Forholdet er det, at Kontorchef Krogh, uanset at han ikke havde noget som helst Krav herpaa, har faaet en af ham ønsket Undersøgelse, der i saa vidt Omfang som muligt er foretaget i Overensstemmelse med Forskrifterne i Tjenestemandsløven, altsaa som om det havde været en Disciplinærundersøgelse.

Naar jeg har nævnt enkelte Punkter af Rigsadvokatens Redegørelse, skyldes dette ikke, at jeg paa nogen Maade vil lægge noget Ansvar for Kontorchef Kroghs Afskedigelse over paa andre. Kontorchef Krogh blev afskediget, ikke paa Grund af de Fejl, der efter min Mening var begaaet med Hensyn til Isbrydningstjenesten i Vinteren 1937, men fordi Kontorchefen var kommet i den Situation, at han efter min bedste Overbevisning — maaske ogsaa paa Grund af personlige Forhold — ikke længere var i Stand til at lede Søfartskontoret paa en saadan Maade, at Søfartserhvervet kunde være tjent hermed.

Det ærede Medlem, der nu har rejst denne Sag, vil sikkert forstaa, at jeg nødtigt vil fremkomme med for skarpe Udtalelser. Enhver, der kender mig, ved, at jeg, hellere end at slaa, længst muligt vil bære over med og skaane en Mand i Kontorchef Kroghs Stilling, tilmed da jeg trods alle hans Fejl tidligere har følt megen Sympati for ham. Ved den alvorlige Afgørelse, jeg maatte træffe, og ved hele Behandlingen af Sagen har jeg — jeg behøver vel næppe at fremhæve det — naturligvis taget den Realitet i Betragtning, at Kontorchefen i sin lange Embedstid havde udvist stor Flid og gjort en betydende Indsats paa forskellige Omraader.

Jeg skal undlade at komme ind paa en Omtale af Kontorchef Kroghs egen Vurdering af denne Indsats, og jeg skal ogsaa lade de Ting ligge, der kan udledes af, at Kontorchef Krogh, efter den af ham udgivne Pjece at dømme, er af den Opfattelse, at der er gjort ham Uret, fordi han ikke blev Departe-